

Artesans de cohesió social

Romà Casanova, bisbe de Vic

Fa pocs dies es van fer públiques les conclusions de l'informe FOESSA, centre d'estudis de Càritas, que porta per títol «Evolució de la cohesió social i conseqüències del Covid-19». Les dades que ens ofereix són colpidores per als qui, en qualsevol situació, hem de tenir la mirada fraterna que ens demana l'Evangeli: onze milions de persones en exclusió social, és a dir, que queden al marge de la vida de la societat per falta de recursos; a sis-centes mil famílies els manca algun tipus d'ingrés econòmic de manera periòdica que els permeti una certa estabilitat; la diferència entre la població amb més i menys ingressos ha augmentat un vint-i-cinc per cent; tres de cada deu famílies s'han vist obligades a reduir les despeses habituals en alimentació, roba i calçat; la precarietat laboral s'ha duplicat; la bretxa digital ha crescut; hi ha col·lectius especialment perjudicats per aquesta crisi pandèmica: les dones, els joves i el immigrants; les dificultats per a accedir a l'habitatge han augmentat, especialment a Catalunya.

Les dades de la pobresa mostren que l'anomenat escut social ha fracassat

Una primera conclusió fàcil seria pensar que aquesta és una qüestió que implica les administracions polítiques i que nosaltres poc hi tenim a fer. Certament que les administracions han de tenir com a prioritat la qüestió social. Tanmateix, les dades de l'informe esmentat manifesten que l'anomenat «escut social», que tant ha omplert la boca dels dirigents, ha fracassat.

A nosaltres se'ns demana de treure'n una altra conclusió, que ens implica personalment i comunitàriament. Si deixem que aflori el que som en el més pregon del nostre cor, imatge de Déu, hem d'actuar, enfront d'aquesta situació d'exclusió social de tants semblants nostres,

des de l'autèntica fraternitat: tota persona, sense cap distinció, és sempre germana nostra. Anem a la paràbola del bon samarità. Aquest podria haver deixat el malferit a la vora del camí, i anar ràpidament a Jerusalem a presentar una queixa a les autoritats; però no, ell es va fer germà del necessitat, sense preguntar-se ni qui era ni per què estava ferit.

Des del cor que veu, com el del bon samarità, hem de ser artesans de cohesió social: mirada atenta a les persones que hi ha en el nostre entorn i a les seves necessitats tant materials com espirituals, esmerçant temps i recursos en l'escolta i l'acompanyament; donar suport a les institucions que treballen en aquest camp, com Càritas. En definitiva, en tota situació s'ha de palesar que, en Crist, Déu és el nostre Pare i tots som germans.

